

Luo Č'-čcheng 羅智成 (Tchaj-wan)

Luo Č'-čcheng (Lo Chih Cheng) vstoupil do světa poezie, když mu bylo pouhých šestnáct let, je tedy plodným básníkem už přes padesát let. Jeho rozsáhlé dílo odráží neutuchající snahu rozkrýt všemožná zákoutí a nuance lidské přirozenosti, ukryté za maskou civilizace. Luo Č'-čcheng proslul specifickou větnou stavbou a ohromující silou představivosti. Své výjimečné schopnosti introspekce a vhledu využívá jako navigace na cestě k sebeuvědomění, stejnou pozornost však věnuje i současnému životu a kulturním otázkám. Díky svému výraznému stylu, sklonu k tajemným filosofickým úvahám a divoké představivosti je již po několik desetiletí oblíbenou postavou v básnické komunitě.

výběr básní přeložil Šimon Suk

výběr patnácti básní z cyklu **Ostrov na zemi (2020)**

Čas

až se vrátím na zem lidstvo tu již dávno nebude
lesy znovu dobydou města buňhák se stále bude vracet k ústí řeky
nespočet odhozených hodinkových strojků jako mušle rozeseté po celé pláži
některé budou hromadit mořskou vodu některé budou stále tikat

Evoluce

až se vrátím na zem lidstvo tu již dávno nebude
skloněné paprsky zapadajícího slunce se jako obvykle změni v řady prázdných přístavních
skladišť
nevinné výrazy delfínů rozsvítí maják příští civilizace
mazlíčci vypuštěni do divočiny v další generaci nabydou nepochopenou melancholií a
něžností.

Protějšek

až se vrátím na zem civilizaci již odzvoní
mimo stále svítících světél již všechna budou navrácena měsíci
deštníky deštných pralesů se otevrou a pohrbí tisíce měst
noční zvířata ještě více podnítí zvědavé pohledy z paláců bez majestátního výhledu

Úplněk

již dlouho se na pláži nerozmnožujeme a neklademe vejce
úplněk však stále nařizuje, aby se nám vyboulilo břicho
velryby mile a něžně loví plankton, s nímž žijí v harmonii
i dnes v našich tělech stále zůstává prvotní moře

Obnaženost

nejspokojenější je tělo objímané, obnažené tělo objímané mořem?
samota je tvým jediným povlečením
teplota vody je tvým jediným vláknem
smrt je tak, tak moc přizemní

Vyjádření lásky

já tě ale tak miluji poblázněn jak v deliriu
mé tělo a testosteron se evolučně vyvinuly pro tuto šťastnou událost
já tě tak miluji div se samým vzrušením nerozpustím
podobně jako když natažené tělní dutiny medúzy rezonují šťastným osaměním

Propojení

pojďme olizujme se navzájem prozkoumejme se
využijme lascivních doteků vzrušení vnitřních orgánů
obnažme naše nejkřehčí a nejošklivější tváře abychom se
propojili abychom vyšplhali na vrchol bujné a ničivé reprodukce

Jarní déšť

zima končí přílivy deště
jako když se ve vzduchu rozpustí ledovec
každý blyštivý zelený lístek je vlhký a studený
v lese je každé nahé tělo klidné a vyrovnané

Úpadek

jsem tak natěšený a zároveň tak zklamaný
jak když se kolibřík uvězní ve vůni květu, jak když se manta utopí v moři blaženosti
já tě tak miluji
musím se alespoň ještě jednou zamilovat a poté až zestárnout

Pustina

v porovnání s velikostí představivosti, jako cyklus komety vzdálený světelné roky,
nebyl vesmír nikdy tak rozlehlý věčnost nikdy tak dlouhá
ležíme na pustině pod noční oblohou a řídíme naše nebeská tělesa
samota, již není možno naplnit láskou, je znovu a znovu důvodem
toho, že se do sebe zamilujeme

Rukopis

na planetě osamělého člověka osaměle stojím na měsíci osvětleném rovníkem
až za odlivu se objevím před psacím stolem mořské hladiny
přemýšlím pokud bych měl o lidské civilizaci napsat jen jednu stránku
co bych ti měl napsal

Mizení

každý den pociťuji, jako bys měla kvapně zmizet
abys zůstala, musím zcela využít popisnost a představivost
tato monologická civilizace pramení z tvého přístupu – osvětleného a naslouchajícího
nebýt tvé vymyšlené existence psaní by bylo nanejvýš osamělé

Domovina

možná jsi mou domovinou snad jsi nikdy nebyla mou cizinou?
v blízkosti se hluboce vážeš na neznámé v důvěře vyzvídáš vyzvídání
neustále se připravuješ na odchod láska a nenávist nemohou zůstat dlouho
od začátku do konce já jsem si domovinou a já jsem si cizinou

Příroda

hlavu posvátného jelena zdobí obrovský rozdvojený les
zemské horko vysušuje mech sníh a led ukrývají zraněné savce
pavučiny zdobí rosa vůně květin otravuje a okouzluje caesaropapistické kolonie včel
neznámo je lidem že magie již od počátku vládne přírodě

Oteplování

až se vrátím na zem civilizaci již odzvoní
v polárních oblastech se vrstvy ledu rozpustí na ulici vody se budou odrážet světla hvězd
ledovce se pokradmu rozšíří do přístavů celého světa
některé dokonce doplují až k uličkám nedaleko škol

Období dešťů 93

mému poslednímu čtenáři, jenž nikdy nezhyne

Jarní deště tentokrát

odstartovaly dobu ledovou, jež je po 20 000 letech v plném proudu
nikdo si toho však nepovšiml.

Jen já spolu se čtenářem X,

jenž si tuto báseň před dvěma dny přečetl v oroseném pouličním
stánku, jsme výjimkami

obáváme se, že pro toto město je již pozdě
promrhalo svou civilizaci
již upadlo do zimního období, z něhož není procitnutí
a celá subtropická krajina i její odpadky
se změní v petrolej a uhlí budoucí civilizace...
A tohoto odpoledne
velmi dlouho před budoucí civilizací
se já a čtenář X, jenž si tuto báseň ještě nepřečetl
před deštěm schováme do ponuré
putyky běžně nazývané lidským duchem
v podpaží ponosu deštník, jež nestihnu otevřít, a jedny
noviny věčně se obávající nepříznivé ekonomické situace
výraz v obličejí jako když je prapor skrz naskrz promočený.

Prapor vlaje ve větru, aby čeřil vodu
aby rozšířil obzory,
neklesne ani před hrozbou zničení
jemné strany promočeného praporu k sobě lnou jako by ukrývaly symbol
či myšlenku
či zlobu
rozmrzelé ze zaklínění mezi koncem 19. a 20. století
či ze zlovolného prostředí
mezi předchozí a budoucí dobou ledovou.

My, já a čtenář X, vzdálenost mezi námi spočívá
v naprosté nevědomosti toho, že jsme celou tu dobu bok po boku
byli přihlížejícími
a v našich vysušených zhrublých očích uchovávali vzájemná
očekávání

Po dvou dnech, když si čtenář X v oroseném pouličním obchodě
přečetl tuto báseň, na krátkou chvíli ho její poselství oslovilo
stále však neví, že autor X se s ním potkával v každém zlovolném
momentě civilizace...

Čerň vykládaná zlatem

097

pst.....
ještě chvílku vydrž
nech mě rozmístit tyto znaky a vyléčit
zranění
na tvých jiných znacích

002

vstup prosím do mého labyrintu

cele se soustřed' na čtení a já budu za pomoci znaků ze všech sil bojovat

s příchodem temné noci
a protože v mé zadní zahradě to překypuje mnoha
zbloudilými hosty
nečeká tě osamělý spánek

003

zavři oči,
a teď neuvidíš znaky z druhého verše
nebo jsi snad nestihla oči zavřít
a stále vidíš tento otazník?
tvá lačnost po vědomostech
již u mě vyvolala krizi básnické formy
jsem nanejvýš zvědavý na svou následující metodu---
následující verš básně
zatímco ti vyprávím
možná se pokradmu na každý podívám

004

zavři oči
a přijď do naší jeskyně na útesu---
černočerné, provzdušněné a soběstačné lebky.....
stále nezformovaná slova a věty, netopýři a medúzy
Inou ke zdem jako paraziti
uzavřený výhled
stále nespatřený
sluch z okraje studně vhadzuje kamínek
čeká na ozvěnu

vzadu jsou nevysněné snové krajiny, harampádí pokryté prachem
schoulím se tady
opřený o nepřerušovaný proud myšlenek, jenž mi poskytuje stín

005

občas
mé myšlenky
tiše sedí v tmavých zákoutích a je těžké je utřídit
jako bych je snad ani neměl

006

„mé myšlenky
jsou chybným doprovodem tohoto města“
a protože ho nikdo nezná
tak mohou všichni v klidu pokračovat

014

paprsky slunce počítají částičky křídý na stole
čas se v šuplíku ubírá ke spánku
ona se otočí na tabuli a zaseje jedno tajemství
a pak zase houbou zmaže stopy

034

její melancholie
je jako být v překrásném městě
nacházejícím se v seismologické oblasti
mé myšlenky
jako by to byly nástěnné hodiny
jejichž natáhnutí
je závislé na příchodu silných zemětřesení

047

přibližuje se
její výraz v obličeji, držení těla, tělesná teplota a lehký šepot
při mém psaní nabývají jednoznačnějších kontur
postupně se vzdaluje
a s monotónním rytmem středověké hudby
mizí v nejzazších zákrutech znaků

053

takhle to bude
umístím tě do třiapadesáté básně
a vždy když otočím na tuto stránku
ty se zlehka objevíš i s těmi jemnými city, krásou a rysy v obličejí
jež nikdy nebyly znaky zapsány
a když někdo jiný otočí na tuto stránku
ty se zlehka vytratíš
krom znaků zde ničeho není

030

vůči čtenáři chovám pesimismus a obavy
chápu se pera a píši:
„zdá se
že hráz proti čtenářům na straně jedné a obrovské úsilí se vyjádřit
na straně druhé
jsou mými specialitami, náročným a tíživým způsobem života.....“